

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Βρυξέλλες, 01.03.2012
C(2012)1299 final

κ. Φίλιππο ΠΕΤΣΑΛΝΙΚΟ
Πρόεδρο της
Βουλής των Ελλήνων
Λεωφ. Βασιλίσσης Σοφίας 11,
G – 10021 ΑΘΗΝΑ

Αξιότιμε κ. Πρόεδρε,

Θα ήθελα να ευχαριστήσω τη Βουλή των Ελλήνων για τη γνώμη της επί της πρότασης της Επιτροπής για την έκδοση κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (Αναδιατύπωση) {COM(2010) 748 τελικό}.

Η Επιτροπή εκφράζει την ικανοποίησή της για τη θετική γνώμη της Βουλής των Ελλήνων σε ό,τι αφορά τη συμμόρφωση της πρότασης με την αρχή της επικοινωνικότητας.

Σε απάντηση στα κύρια ζητήματα τα οποία διατυπώνετε στις παρατηρήσεις σας, η Επιτροπή θα ήθελε να παράσχει τις ακόλουθες διευκρινίσεις:

Σε ό,τι αφορά την κατάργηση του ουσιαστικού ελέγχου της δημόσιας τάξης ως λόγου άρνησης της αναγνώρισης και εκτέλεσης μιας δικαστικής απόφασης, με βάση τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή της η Επιτροπή¹, σε περιπτώσεις προσβολής της κήρυξης εκτελεστότητας, ο λόγος άρνησης της αναγνώρισης και εκτέλεσης ο οποίος προβάλλεται με τη μεγαλύτερη συχνότητα είναι η έλλειψη προσήκουσας επίδοσης ή κοινοποίησης κατ' εφαρμογή του άρθρου 34 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001 του Συμβουλίου για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (κανονισμός «Βρυξέλλες Ι»). Από τις μελέτες μας προκύπτει ότι ο λόγος της δημόσιας τάξης προβάλλεται μεν συχνά, αλλά σπανίως γίνεται δεκτός. Οι εν λόγω μελέτες επιβεβαιώθηκαν προσφάτως από «Μελέτη σχετικά με την ερμηνεία της εξαίρεσης για λόγους δημόσιας τάξης κατά την έννοια των νομικών πράξεων της ΕΕ στον τομέα του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου και της δικονομίας»², η οποία εκπονήθηκε για λογαριασμό του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Το γεγονός αυτό συνηγορεί υπέρ της τοποθέτησης της Επιτροπής ότι ο ουσιαστικός έλεγχος της δημόσιας τάξης ως λόγος άρνησης της αναγνώρισης και εκτέλεσης μιας αλλοδαπής δικαστικής απόφασης είναι δυνατό να

¹ Έκθεση της Επιτροπής προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και την Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001 του Συμβουλίου για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (COM(2009) 174 τελικό).

² Βλ. <http://www.europarl.europa.eu/studies>

καταργηθεί στο πλαίσιο του κανονισμού «Βρυξέλλες Ι», όπως έχει ήδη απαλειφθεί από άλλες νομικές πράξεις της ΕΕ.

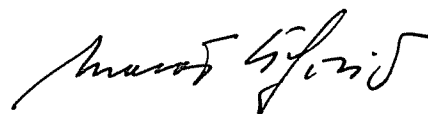
Όσον αφορά τον κανόνα περί επικουρικής δικαιοδοσίας με βάση τον τόπο στον οποίον βρίσκονται τα περιουσιακά στοιχεία (άρθρο 25), η Επιτροπή θα ήθελε να επισημάνει ότι ο κανόνας αυτός (ως γενικός ή ειδικός λόγος που θεμελιώνει τη δικαιοδοσία) υφίσταται ήδη στο πλαίσιο της νομοθεσίας διαφόρων κρατών μελών. Στην πρόταση της Επιτροπής, ο εν λόγω κανόνας οριοθετείται προσεκτικά, η δε εφαρμογή του περιορίζεται από μια σειρά προϋποθέσεων. Αναφορικά με τις διμερείς συμφωνίες των κρατών μελών με τρίτες χώρες, είναι σκόπιμο να επισημανθεί ότι η ισχύς τους διαφυλάσσεται σύμφωνα με το άρθρο 351 παράγραφος 1 της ΣΛΕΕ.

Η πρόταση αναδιατυπωμένου κανονισμού προβλέπει και δεύτερη επικουρική δικαιοδοσία για τις διαφορές στις οποίες εμπλέκεται εναγόμενος από τρίτο κράτος, δηλαδή τον κανόνα περί *forum necessitatis* (εξ ανάγκης δωσιδικία) στο άρθρο 26. Οι έννοιες οι οποίες χρησιμοποιούνται στο άρθρο 26 – «δεν είναι ευλόγως δυνατή» και «είναι ανέφικτη η έναρξη ή η διεξαγωγή διαδικασίας σε τρίτο κράτος με το οποίο η διαφορά παρουσιάζει στενή σχέση» – χρησιμοποιούνται ήδη στην ενωσιακή νομοθεσία, συγκεκριμένα στο άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 4/2009 του Συμβουλίου για τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων και τη συνεργασία σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής.

Τέλος, σε ό,τι αφορά τον προτεινόμενο νέο κανόνα σχετικά με τη διεπαφή μεταξύ δικαστικών διαδικασιών και διαιτησίας, η Επιτροπή παραπέμπει στις εξηγήσεις που παρέχονται στην εκτίμηση επιπτώσεων η οποία συνοδεύει την πρόταση της Επιτροπής {SEC(2010) 1547 τελικό}. Ο κανόνας ο οποίος προτείνεται στο άρθρο 29 παράγραφος 4 ορίζει ότι, όταν ένα δικαστήριο επιλαμβάνεται υπόθεσης η οποία περιλαμβάνει συμφωνία περί διαιτησίας, οφείλει να αναστείλει τη διαδικασία αφ' ης στιγμής η υπόθεση υποβληθεί είτε σε δικαστήριο της έδρας του διαιτητικού οργάνου είτε στο ίδιο το διαιτητικό όργανο, προκειμένου να κριθεί η ύπαρξη, η εγκυρότητα ή τα αποτελέσματα της συμφωνίας περί διαιτησίας. Κατά συνέπεια, τα συμβαλλόμενα μέρη μιας συμφωνίας διαιτησίας θα έχουν σε κάθε περίπτωση τη δυνατότητα να διασφαλίζουν ότι η μεταξύ τους υπόθεση θα κριθεί μόνον από το ορισθέν διαιτητικό όργανο ή από δικαστήριο της έδρας του διαιτητικού οργάνου. Με τον τρόπο αυτό, αποτρέπεται η διεξαγωγή παράλληλων διαδικασιών.

Η Επιτροπή ελπίζει ότι οι ανωτέρω διευκρινίσεις δίδουν απάντηση στους κύριους προβληματισμούς οι οποίοι διατυπώνονται στη γνώμη σας και ζητά συγγνώμη για την καθυστερημένη παροχή απάντησης στη γνώμη αυτή.

Με εκτίμηση,

Maroš Šefčovič
Αντιπρόεδρος